

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΚΑΛΛΙΦΡΟΝΑΣ

(Απέθανεν ἐν Ἀθήναις τὴν 28ην Φεβρουαρίου 1897)

που μας. Ἡ δὲ ἱστορία καὶ ἡ βιογραφία τοῦ ἐπιφανοῦς ἀθηναίου πολίτου κατὰ τὸ μακρὸν αὐτὸ χρονικὸν διάστημα εἶνε ἱστορία παρμμεγίστης καὶ διαφοροτρόπου δράσεως.

Ὅπως ἡ ἑλληνικὴ μορφή του, τὸ ὄφος του, ἡ ἐθνικὴ διὰ τῆς λευκῆς φουστανέλλας περιβολή του ἀπετέλουν διὰ τὰς Ἀθήνας ἐξέχουσαν πολι-

ΒΙΑ τοῦ θανάτου κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος τοῦ Δημητρίου Καλλιφρονᾶ ἐξέλιπε καὶ ἡ τελευταία ἴσως ἱστορικωτέρα φυσιογνωμία τῆς Ἑλλάδος, μετὰ τῆς συγχρόνου ἱστορίας τῆς ὁποίας συνδέεται ἀναποσπαστως, ἀπὸ τῆς μεγάλης ἡμέρας τοῦ Μαρτίου τοῦ 1821 μέχρι σήμερον, ἐν ταῖς αἰματηρῆς σελίδι τοῦ ἀγῶνος, ἐν τῇ πολιτικῇ ἐξελίξει, ἐν ταῖς ἐπαναστάσεσιν, ἐν ταῖς ἐκθρονίσεσιν, ἐν τῇ κοινεβουλευτικῇ ἐν γένει ἱστορίᾳ τῆς χώρας. Μακρὰ ζωὴ, διαρρέυσασα μὲ τὰς πολιτικὰς τρικυμίας τῆς ἐποχῆς τῆς...

Ὁ Γέωρ Καλλιφρονᾶς ὁ μετὰ τοῦ Καλλέργη καὶ τοῦ Μεταξᾶ πρωτεργάτης τῆς Μεταπολιτεύσεως, ὁ ἐπὶ μακρὰν σειρὰν ἐτῶν ἀνεληθὼν εἰς ὕψιστα πολιτικὰ ἀξιώματα, ὁ εἰς μακρότατον γῆρας φθάσας σεπτὸς ἀγωνιστῆς καὶ τοσοῦτον περιφανῶς ὑπηρετήσας τὴν Πατρίδα αὐτοῦ, ἐκπροσωπεῖ μακρὰν ἱστορίαν, τὴν ἱστορίαν αὐτὴν τοῦ τό-

τικὴν καὶ ἱστορικὴν, πατριαρχικὴν ὄντως φυσιογνωμίαν, οὕτω καὶ ἡ ζωὴ του σύμπασα ἦτο ὡς τὸ σύμβολον, τὸ ἐνθύμημα ἀπάσης τῆς ἐξελίξεως τῆς πολιτείας, τοῦ κράτους, τοῦ πολιτεύματος, τῆς κοινωνίας τοῦ νεοελληνικοῦ βασιλείου. Τὸ σέβας δὲ καὶ ἡ ἐκτίμησις τῶν Ἀθηναίων πρὸς τὴν ζῶσαν αὐτὴν μορφήν τοῦ τόπου των ὑπῆρξεν ἀναλλοίωτος καὶ ἐπιβάλλουσα μέχρι τῶν τελευταίων ἡμερῶν τοῦ ἐσχάτου γήρατος τοῦ ἀνδρός.

Ὁ Γέρω Καλλιφρονᾶς ἤρχισε τὸ στάδιόν του ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῆς Ἑλλάδος ὡς ἀγωνιστὴς ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας της, ἰδίως δὲ ὑπῆρξεν εἰς τῶν πρωτεργατῶν τῆς πολιτικῆς ἀποκαταστάσεως τῆς χώρας, ἀποδώσας εἰς τοὺς Ἕλληνας πολίτας τὴν συνταγματικὴν ἐλευθερίαν.

Ἡ προσωπικότης τοῦ γέροντος Καλλιφρονᾶ προσέλαβε τούτου ἕνεκα μεγάλην αἴγλην καὶ ὁ θαλερὸς γέρον μὲχρις ἡλικίας 88 ἐτῶν ἀντεπρόσωπευε διαρκῶς τὸ Ἔθνος ἐν τῷ Ἑλληνικῷ κοινοβουλίῳ καὶ ἀνήρχετο εἰς τὸ ὑπουργικὸν ἀξίωμα, συγκεντρῶν περὶ ἑαυτὸν τὴν μεγαλειτέραν κομματικὴν καὶ πολιτικὴν ἐνέργειαν τῆς ἐπαρχίας Ἀττικῆς, ἥτις μετ' εὐλαθείας καὶ λατρείας ἀνταξίας τῆς δράσεως καὶ τῆς ἱστορίας του περιέβλεπεν αὐτόν.

Ὁ Δημήτριος Καλλιφρονᾶς ἐγεννήθη τὴν 4ην Φεβρουαρίου 1805 ἐν Ἀθήναις. Ὅταν ἐξεραρχή ἡ ἐπανάστασις τοῦ 1821 ἦτο μαθητὴς ἔτι, νεώτατος δὲ ἐρρίφθη καὶ οὗτος εἰς τὸν μέγαν ἀγῶνα, λαβὼν μέρος εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Ἀκροπόλεως, εὐρεθεὶς ἐντὸς αὐτῆς κατὰ τὴν πολιορκίαν της παρὰ τοῦ Κιουταχῆ, εἰς ἣν τοσοῦτω διέπρεψεν.

Οἱ πολιορκούμενοι ἐν τῇ Ἀκροπόλει ἐστενοχωρήθησαν παρὰ τοῦ ἐχθροῦ μεγάλως, ὡς ἐκ τοῦ μικροῦ αὐτῶν ἀριθμοῦ, τότε δὲ ἀνετέθη εἰς τὸν Δημήτριον Καλλιφρονᾶν, ὅπως διασχίζων τὸ τουρκικὸν στρατόπεδον ἐξέλθῃ καὶ μεταβῆ εἰς Ἐλευσίνα, ἵνα ζητήσῃ ἐπικουρίας παρὰ τῶν ἐκεῖ ἐστρατοπεδευμένων Ἑλλήνων ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν τοῦ Καραϊσκάκη. Τὴν λίαν κινδυνώδη ταύτην ἀποστολὴν ἡρωϊκῶς ἐξετέλεσεν ὁ Καλλιφρονᾶς, παραλαβὼν μεθ' ἑαυτοῦ τὸν Ἀθηναῖον Μισαραλιώτην καὶ τινα ἄλλον, μεθ' ὧν φθάσας εἰς Ἐλευσίνα, ἐζήτησεν ἐπικουρίας. Καὶ ἀπεστάλη τότε ὁ στρατηγὸς Κριεζώτης μετὰ ὀκτακοσίων ἀνδρῶν, ὅστις καὶ εἰσήλασεν εἰς τὴν Ἀκρόπολιν. Κατὰ τὴν εἴσοδον ταύτην τῶν Ἑλλήνων ἐν τῇ Ἀκροπόλει συγκατηριθμεῖτο καὶ ὁ πρεσβύτερος αὐτοῦ ἀδελφός Ἰωάννης Καλλιφρονᾶς, ὅστις κατόπιν ἐν μιᾷ ἐφόδῳ τῶν Τούρκων πρὸς ἄλωσιν τοῦ Ὠδείου τοῦ Ἡρώδου τοῦ Ἀττικοῦ, καιρίως πληγείς ἐπὶ τοῦ μετώπου, ἔπεσε. Καθ' ἣν δ' ἐποχὴν ὁ πρεσβύτερος ἀδελφός του ἔπιπτεν ἐντὸς τῆς Ἀκροπόλεως, ὁ Δημήτριος Καλλιφρονᾶς πολεμῶν ἐκτὸς καὶ ἐν Πειραιεῖ πρὸ καὶ μετὰ τὴν ἔλευσιν τοῦ στρατηγοῦ Καραϊσκάκη ἐπληγόνετο εἰς τὴν ἀριστερὰν χεῖρα.

Ἄμα τῇ ἀνακωχῇ τότε, ἐξελέγη, καίτοι νεώτατος ὢν, δημογέρων, ἄμα δὲ τῇ ἀπελευθερώσει τῆς Ἑλλάδος ἐξελέγη Δήμαρχος τῆς Ἀττικῆς, πρῶτος αὐτὸς κατὰ τὴν πρώτην ἐκείνην δημοτικὴν ἐκλογὴν μεταξὺ τῶν τριῶν ἄλλων, ἐκλεγομένων κατὰ τὰ τότε εἰθισμένα. Ἄλλ' ἡ βα-

σιλεία τότε ἕνεκα τῆς νεαρᾶς ἡλικίας καὶ τῶν φιλελευθέρων φρονημάτων τοῦ *Δημητρίου Καλλιφρονᾶ* ἐπεκύρωσε τὴν ἐκλογὴν ἐτέρου. Ἐξελέγη ὁμῶς εὐθὺς Πρόεδρος τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου Ἀθηναίων, ὡς τοιοῦτος δὲ ἐπρότεινε λίαν θαρραλέως καὶ συνετάχθη ψήφισμα παρὰ τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου, διὰ τοῦ ὁποίου ἐζητεῖτο Συνταγματικὴ Πολιτεία. Τοῦτου ἕνεκα διελύθη τὸ Δημοτικὸν Συμβούλιον καὶ κατὰ τὸν τότε νόμον ἡ διάλυσις ἐπέφερε καὶ τὴν παῦσιν τοῦ Δημάρχου. Γενομένης δὲ νέας ἐκλογῆς τῷ 1837 ἐξελέγη πάλιν σχεδὸν διὰ παμφηφίας Δημάρχος, ὅτε πλέον ἐπεκυρώθη ἡ ἐκλογὴ του.

Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἄρχεται ἡ εὐτολμος καὶ ἔντονος πολιτικῆ του κατὰ τῆς Κυβερνήσεως τοῦ πρώτου Βασιλέως τῶν Ἑλλήνων Ὀθωνος καὶ κατ' αὐτοῦ τοῦ ἰδίου. Πρῶτος αὐτὸς ἐπρόφερε τὴν λέξιν τότε *Ἐπανάστασις*. Κατὰ τῆς Βασιλείας ἐπανάστασις μᾶς μένει, εἶπε πρὸς τὴν Κυβέρνησιν, ἂν δὲν εἰσακούηται καὶ ἡ φωνὴ τῶν δημοτικῶν συμβουλίων ὡς ἀντιπροσωπευόντων τὸν λαόν, προκειμένου περὶ τῶν νέων ἐκδοθέντων τότε φορολογικῶν θεσμῶν.

Εἰς τὸ τέλος τῆς περιόδου ἐξελέγη καὶ πάλιν δι' ἀπολύτου πλειοψηφίας, ἀλλὰ δὲν τῷ ἐπετράπη οὔτε δημοτικὸς σύμβουλος νὰ μείνῃ ἐπὶ τῇ προφάσει, ὅτι ἦτο καὶ ἐπαρχιακός, καίτοι αὐτὸς εἶχε παραιτηθῆ τοῦ ἀξιωματος ἐκείνου.

Ἐν γένει ὁ Ὀθων ἐθεώρει τὸν *Δημήτριον Καλλιφρονᾶν* ὡς ἓνα τῶν ἐπικινδυνωδεστέρων φιλελευθέρων.

Ὁ Καλλιφρονᾶς ἀναφαινεται εἶτα ὡς σπουδαιότατος ἐργάτης τῆς 3ης Σεπτεμβρίου. Ἐν τῇ μεταβολῇ τοῦ Συντάγματος ἔλαβεν ἐνεργώτατον μέρος αὐτὸς μόνος ἐκ τῶν πολιτευομένων συνεδριάσας μετὰ τοῦ Καλλέργη καὶ τοῦ Μεταξᾶ ἐν τῇ οἰκίᾳ αὐτοῦ, ὅπου καὶ ὑπεσχέθη νὰ παρασχη τὴν συνδρομὴν ὀλοκλήρου τῆς πόλεως πρὸς ἐπίτευξιν τοῦ Συνταγματικοῦ πολιτεύματος. Καὶ ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ διεκρίθη διὰ τὴν ἐπαναστατικὴν ἰδιοφυίαν του. Εἰς τοὺς στρατιωτικοὺς ἀρχηγούς, τὸν στρατηγὸν Καλλέργην, ὅστις διηύθυνε τὸ ἰππικὸν καὶ τὸν Σκαρβέλην, ὅστις διηύθυνε τὸ πεζικόν, ἔβεβαίου, ὅτι ὁ λαὸς ἐν νεῦμα ἀνέμενε πρὸς ἐξέγερσιν, ἀλλὰ δέον νὰ συμπράξῃ ὁ στρατός, εἰς δὲ τοὺς πολίτας ἔβεβαίου, ὅτι ὁ στρατός ἦν ἕτοιμος. Τοὺς στρατιωτικοὺς ἀρχηγούς παρώτρυνεν, ὅτι εἰ στρατιῶται τῶν δέον νὰ μὴ ὑπνώσωσιν, ἵνα ὡσὶν ἕτοιμοι εἰς τὸ σύνθημα, ὅπερ ἦτο τρεῖς πυρεβολισμοὶ ἀπὸ τῆς Ἀκροπόλεως. Ἐτηρήθη δὲ τόση μυστικότης παρὰ τοῦ Καλλιφρονᾶ, ὥστε, παρ' ὅλας τὰς μεγίστας προσπάθειάς τῆς Ἀστυνομίας, ὅπως ματαιώσῃ τὸ κίνημα, τοῦτο ἐπέτυχε, χάρις εἰς τὴν ἐτοιμότητα τοῦ γέροντος Καλλιφρονᾶ, ὅστις ἐκείνην τὴν ἐσπέραν διὰ νὰ ἐξαπατήσῃ τὴν ἀστυνομίαν, μετέβη ἀμερίμως δῆθεν εἰς τὸ θέατρον. Καὶ οὕτω ὑπῆρξεν εἰς τῶν πρωτεργατῶν τοῦ κινήματος τῆς 3ης Σεπτεμβρίου καὶ τῆς παροχῆς παρὰ τοῦ Βασιλέως Ὀθωνος τοῦ Συντάγματος.

Εἶτα ὁ Καλλιφρονᾶς ἐξελέγη τῷ 1843 Πληρεξούσιος ἐν τῇ Συντακτικῇ Συνελεύσει καὶ ὑπ' αὐτῆς μέλος τῆς ἐπιτροπῆς ἐπὶ τῆς συντάξεως

τοῦ Συντάγματος, οὗ ἐγένετο καὶ εἰσηγητὴς καὶ τοῦ Ἐκλογικοῦ νόμου. Μεθ' ὃ ἐξελέγη Βουλευτὴς ἐν τῇ πρώτῃ βουλευτικῇ ἐκλογῇ μεθ' ὀλοκλήρου τοῦ συνδυασμοῦ αὐτοῦ καὶ τὸ πρῶτον Ἀντιπρόεδρος ἐν τῇ Ἑλληνικῇ Βουλῇ ἐκ τῆς Στερεᾶς Ἑλλάδος. Διότι εἶνε γνωστόν, ὅτι τότε ἐξελέγησαν τρεῖς ἀντιπρόεδροι τῆς Βουλῆς, ἐκ μὲν τῶν νήσων ὁ Κανάρης, ἐκ τῆς Πελοποννήσου ὁ Κανέλλος Δεληγιάννης καὶ ἐκ τῆς Στερεᾶς ὁ Δημήτριος Καλλιφρονᾶς.

Διωρίσθη κατόπιν Γενικός Γραμματεὺς τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἑσωτερικῶν, ἔχων συγχρόνως τὸ ἀξίωμα τοῦ Βουλευτοῦ καὶ τοῦ Ἀντιπροέδρου. Τὸ δεύτερον ἔτος τῆς βουλευτικῆς ἐκείνης περιόδου ἐξελέγη Πρόεδρος τῆς Βουλῆς. Πρὶν δὲ λήξῃ ἡ προεδρία του, ἐγένετο Ὑπουργὸς τῶν Ἐκκλησιαστικῶν καὶ τῆς Δημοσίας Ἐκπαιδεύσεως, πρωθυπουργοῦ ὄντος τότε τοῦ ἀειμνήστου Κανάρη.

Πάντοτε ἔχων φιλελευθέρους ἰδέας, ἐπῆλθεν ἐναντίον τῆς βασιλείας τοῦ Ὁθωνος καὶ ἔλαβε λίαν ἐνεργὸν μέρος εἰς τὴν ἐπανάστασιν τοῦ 1862, καθ' ἣν ἐγένετο ἡ ἔξωσις αὐτοῦ.

Ὁ Δημήτριος Καλλιφρονᾶς τὴν ἐπομένην τῆς 10ης Ὀκτωβρίου καταργηθείσης τῆς βασιλείας τοῦ Ὁθωνος καὶ τῆς ἀντιβασιλείας τῆς Ἀμαλίας, ἔλαβε μέρος ἐν τῇ ὑπὸ τὸν Βούλγαρον ἐπαναστατικῇ κυβερνήσει, ὡς Ὑπουργὸς τῶν Ναυτικῶν, καὶ ὅταν ἐγνώσθη, ὅτι ἡ φρεγάτα « Ἑλλάς » ἐφ' ἣς ἐπιβῆαινον οἱ ἀτυχεῖς ἐξόριστοι βασιλεῖς ἐφάνη πρὸ τοῦ στομίου τοῦ λιμένος Πειραιῶς, κατήλθεν ἀμέσως ὡς ἐκτελεστής τῶν βυλῶν τοῦ Ἔθνους, ἐπέδωκε διὰ τοῦ ὑπασπιστοῦ του τῷ Ὁθωνι τὸ ψήφισμα τῆς καταργήσεως τῆς δυναστείας του καὶ παρέλαβεν ἀπὸ τὸν κυβερνήτην Παλάσκαν τὴν φρεγάταν μετὰ τὴν ἐξ αὐτῆς ἐπιβίβασιν τῶν ἐξοριστῶν ἐπὶ τοῦ ἀγγλικοῦ πλοίου, ὅπερ τοὺς ἔφερεν εἰς τὴν Εὐρώπην.

Ἐν τῇ ἀμέσως συγληθείσῃ μετὰ ταῦτα Ἐθνικῇ Συνελεύσει, ἣτις ἐνέκρινε τὴν ἔξωσιν καὶ ἐψήφισε τὴν ἐκλογὴν νέου βασιλέως, ἔλαβεν ὡς Πληρεξούσιος σπουδαιότατον μέρος. Τῷ 1865 ἐγένετο καὶ πάλιν Ὑπουργὸς τῆς Παιδείας ὑπὸ τὸν ἀειμνήστον Δεληγιώργην ὡς καὶ αὐθις τῷ 1872 ὑπὸ τὸν ἴδιον.

Τῷ 1885 ἐξελέγη Πρόεδρος τῆς Βουλῆς, ἐξηκολούθει δὲ νὰ τιμᾶται διὰ τῆς ψήφου τῶν συμπολιτῶν του εἰς τὸ ἀξίωμα τοῦ Βουλευτοῦ, ἀκολουθῶν κατὰ τοὺς μετέπειτα χρόνους τὴν πολιτικὴν τοῦ κ. Δηληγιάννη.

Πρὸς τὸν Γέροντα Καλλιφρονᾶν εἶχον προσφερθῆ πλείστα παράσημα, τὰ ὁποῖα ἐκ χαρακτῆρος δὲν ἐδέχετο, ἀρκεσθεῖς μόνον νὰ φέρῃ τὸ παράσημον τοῦ Ἀγῶνος καὶ τὸν Ἑλληνικὸν Μεγαλόσταυρον. Τελευταίως εἶχεν ἀπόσχη τῆς πολιτικῆς, ἡσυχάζων ἐν τῇ ἀρχοντικῇ του οἰκίᾳ, ἀφήσας δὲ τὸ πολιτικὸν στάδιον εἰς τοὺς υἱοὺς του, οἵτινες φιλοτίμως καὶ ἐπαξίως συνεχίζοντες τὴν δρᾶσιν τοῦ πατρὸς αὐτῶν, κατέχουσιν ἀπὸ τινῶν ἐτῶν, ὃ εἰς μὲν τούτων ὁ κ. Λάμπρος Καλλιφρονᾶς τὸ ἀξίωμα τοῦ Δημάρχου Ἀθηναίων, ὃ δὲ ἕτερος ὁ κ. Ἰωάννης Καλλιφρονᾶς ἀνώτερος Ἀξιωματικὸς τοῦ Ναυτικοῦ, τὸ ἀξίωμα τοῦ Βουλευτοῦ Ἀττικῆς.

Ὁ Δ. Καλλιφρονᾶς, ἐκ πάντων τῶν ἀξιωματῶν του, ὡς Δημάρχου,

Βουλευτοῦ, Ὑπαλλήλου, Ὑπουργοῦ καὶ ἐν ἡμέραις πονηραῖς ἐξῆλθε πάντοτε ἄσπιλος. Μὲ λευκὰς τὰς τρίχας, τὴν ψυχὴν, τὴν φουστανέλλαν, διετήρησε μέχρις τελευταίας στιγμῆς καὶ λευκὰς τὰς χεῖρας. Ἐγεννήθη ἀρχομένου τοῦ αἰῶνος καὶ ἀπέθανε, τοῦ αἰῶνος σβύνοντος, φέρων ὅλα του τὰ ἔτη καὶ ὅλα τὰ ἐνδοξα ἀριστεῖα τῶν μεγάλων ἐποχῶν, τῆς ἀποκαταστάσεως, τῆς Μοναρχικῆς, τῆς Συνταγματικῆς, τῆς Ἐπαναστατικῆς, τῆς Ἐκθρονιστικῆς, τῆς Κοινεβουλευτικῆς ἱστορίας τῆς πατρίδος ἡμῶν. Τὸ στάδιόν του, ὡς πολιτευομένου, ἐπέστεψεν ἢ ἐκπλήρωσις πάντων τῶν πόθων του, τὸ δὲ γέρας τῶν πολιτικῶν ἀγῶνων του ὑπῆρξεν ἡ ἐπιτυχία καὶ ἡ τιμὴ. Τιμώμενος ὑφ' ὀλοκλήρου τοῦ Λαοῦ τῶν Ἀθηνῶν, τιμώμενος ὑπὸ τῆς Πολιτείας καὶ τῆς Κοινωνίας συμπάσης, ἔκλινε τὴν κεφαλὴν ὑπὸ τὸ βῆρος τῶν ἐτῶν καὶ μὲ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου τῆς 1ης Μαρτίου τοῦ 1897, ἐνεκλείσθη εἰς τὸν τάφον ὁ Δ. Καλλιφρονᾶς, ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ ὁποίου εἰκονίζοντο ἀκόμη οἱ χρόνοι τῆς νεωτέρας ἱστορίας τῆς Ἑλλάδος, ἐλαφρὸν δὲ τὸ χῶμα τῆς Ἀττικῆς ἐκάλυψε τὸν τετιμημένον τῶν Ἀθηνῶν Δημογέροντα, τὸ μόνον καὶ τελευταῖον λείψανον τῆς γενεᾶς ἐκείνης, εἰς ἣν ὀφείλεται ἡ δημιουργία καὶ ἡ θεμελίωσις τῆς νέας Πολιτείας, τοῦ ἐκ τῶν ἐρειπίων ἀναγεννηθέντος Ἑλληνικοῦ Ἔθνους.

Δ. Καλλιφρονᾶς

Πανομοίωτον ὑπογραφῆς Δημητρίου Καλλιφρονᾶ

1

Ἄφ' τῆ χρυσῆ τῆς Ἐφεσο ἐπιστρέφει
Ἡ δοξαμένη Ἄρτεμις, ἢ Ἐκάτη
Καὶ τ' ἀργυρὸ τῆς ἄρμα ἀγάλι στρέφει
Ἐδῶ κ' ἐκεῖ μέσ' ἐτ' οὐρανοῦ τὰ πλάτη.

✱

Μιά ζήλια μυστικὴ θαρρεῖς πῶς τρέφει
Κι' ὄλο κυττάζει ἐν ἀπαλῷ κρεβάτι,
Σὲ διάφανα κρυμμένη κι' ἄσπρα νέφη,
Νὰ ἰδῇ τοῦ νιοῦ τὴν ὄψιν τῆ δροσάτη.